

maatte virke som en besk Pille for By-erhvervene og for Arbejderne, ikke blot for Byarbejderne, men for alle Arbejdere. Det var den Minister, der brutalt, uden Forhandling, nedsatte Skovarbejdernes elendige Løn; det var den Minister, der ved alle de Lejligheder, hvor han havde Mulighed derfor, ikke blot modsatte sig Foranstaltninger til Støtte for Byarbejdere og Byerhverv, men i voldsomme Ord, haanende, afviste al Tale derom.

Den nuværende Statsminister har Programmet i Orden, det maa man jo sige, for det staar i Rigsdagstidende, i Tidenden for den 8. November 1922. Der har vi den nuværende Statsministers Program. Den 8. November 1922 blev der holdt en Tale, som faldt det ærede Medlem Hr. Holstein saaledes for Brystet, at han stillede Forslag til en Dagsorden, der udtalte Mistillid til den daværende Landbrugsminister. Det var ikke blot en overlegen og haanlig Tale mod Arbejderne, men en Tale, hvis byfjendtlige Præg var aldeles fremherskende. „Nationaltidende“, et af de Konservatives Hovedstadsorganer, skrev den Gang, at det var utænkeligt efter denne Tale, at Landbrugsministeren kunde blive siddende i Ministeriet, og „Berlingske Tidende“ sagde, at denne Tale vilde blive liggende i Luften, og naar den blev holdt igen, var der ikke langt til Valg. Det var den konservative Bedømmelse af en Tale af den nuværende Statsminister.

Men nu vendte den højtærede Statsminister altsaa tilbage, og han vendte jo ikke tilbage paa samme Maade som vi andre sølle almindelige Mennesker. Vi bliver i det højeste opstillet paa en Partiorganisations Opstillingsmøde, og der bliver maaske raabt Hurra for os, men den højtærede Statsminister, han vendte tilbage ganske anderledes, under Fanfarer og Trompetstød og vajende Faner. Det var en Høvding, der var blevet kaaret! Jeg har set i et Blad, at han gaar ikke — han skrider frem. Ja, jeg indrømmer, at efter denne højstemte Kaaringshistorie —, som jeg unægtelig tror slet ikke føles tiltalende af Statsministeren selv — og efter, at man har leget med i en saadan Forestilling, som det jo var, i hvert Fald fremstilledes det saadan overfor os andre, der kun kunde lære det at kende pr. Læsning, falder det unægtelig uhyre mat ud, naar denne Høvding, fra hvem alt Initiativ skal udgaa, sætter sig beskædent op i Landbrugsministeriet igen, hvor han sad i gamle Dage; ikke i Finansministeriet, ikke i Ministeriet for Erhvervene, ikke i Ministeriet for de arbejdsløse;

paa de Omraader, hvor det brænder og gærer; der beder den højtærede Statsminister sig fri, der trækker Høvdingen sig tilbage, og det er dog dér, man har Brug for Høvdingekraften. Det var uhyre tarveligt og fattigt, og det var den første Skuffelse, som Befolkningen fik, da de troede, at nu kom de stærke Mænds Ministerium, ledet af en virkelig Høvding.

Vi har senere, nemlig den 18. December straks efter Ministeriets Dannelse, faaet en ny Programtale, og den var unægtelig lidt mere ulden end Talen af 1922, men den var ogsaa mere indholdsløs end Talen af 1922. Derfor er den Programtale ikke noget egnet Grundlag for en Forhandling om, hvad det nuværende Ministerium vil, og derfor maa man, som jeg nu alt har sagt det, fornøftigvis afvente de Forslag, der er stillet i Udsigt, som Luften genlød af under Valgkampen, og som de Herrer altsaa gaar rundt med i Lommerne, som de godt kan forelægge, men som de alligevel holder skjult for den undrende Menneskehed.

4 Uger er dog en meget anselig Tid for dem, der, som Venstres Hovedorgan sagde det, har Mændene med Evner og oven i Købeten Høvding til Fører. Venstre havde jo Programmet i Orden ved Valget. Det er ikke noget, de først skal sidde og pusle sammen nu. Nej, da vi gik til Valg den 2. December, var de fuldkomne klar over, hvad det var, de vilde: Skatterne ned, Taksterne ned, Erhvervs-krisen og Arbejdsløsheden ud af Verden, Orden i Tingene paa alle Omraader og Bevarelse af Balancen, sund Økonomi og Ordning af Landmandsbanken. Og de bebrejdede os, at vi ikke gjorde alt det, inden vi skred til det Valg. Det var jo den letteste Sag af Verden, sagde man, hvis man blot havde et Ministerium, der ikke bestod af Umuligheder og Evneløshed.

Vi er ikke i Tvivl om, hvad der fremdeles er Venstres Maal, for der staar i den sidste statsministerielle Tale, at Ministeriet anser det som sin Hovedopgave at modvirke den tilstedeværende Erhvervskrise med den dertil knyttede overordentlig store Arbejdsløshed ved at tilvejebringe Betingelser for Udviklingen af et sundt og konkurrenceedygtigt dansk Erhvervsliv. Det er altsaa i hvert Fald ikke saaledes, at Statsministeren afviser Arbejdsløsheden som noget, der ikke vedkommer Ministeriet; tværtimod, det er Ministeriets Hovedopgave at faa Arbejdsløsheden bekæmpet. Og skulde der ikke være god Anledning til nu snart at beskæftige sig lidt dermed? Der er i Øjeblikket lidt over 93 000 arbejdsløse; An-